

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۱۲/۰۸

ضیاء فضلی

د سولې بین الافغانی خبرې او په هیواد کې د جگړې د لمنې پراختیا

د ۲۰۲۰ میلادي کال د سپتمبر د میاشتي د ۹ نيتي راهیسی د قطر په پلازمینه دوحه کې د طالبانو او د افغانستان د رژیم له خوا د نومول شوې ډلگۍ ترمنځ د «بین الافغانی دیالوگ» په نامه د سولې خبرې پیل شوې دي. که څه هم تر اوسه د دغه خبرو د پیل څخه د دوه نیمو میاشتو څخه زیاته موده تیرېږي خو لا تر اوسه په دغه په اصطلاح بین الافغانی خبرو کې برخه والی خواوې د خبرو د یوې آجندا د جوړولو په اړه کومی موافقی ته سره نه دي رسیدلی. له بله پلوه په جگړه خپلې افغانستان کې د جگړو لمن لاپسی پراختیا موندلی او د سولې لپاره کومه امیدواری چې آوازه یې په افغانستان او نړۍ کې خوره شوې ورځ په ورځ کمیږي. ولې په اصطلاح د دغې جړې مشورې سر د خبرو برخه وال نه «شي موندلای. د کابل د رژیم مسئولین وایې چې مونږ دغه خبرو ته داسې یوه ډلگۍ استولی چې د ټول «ولس» او «دولت» د ملاتړ څخه برخمن کسان دي او دوی به د طالبانو سره په خبرو کې د ټولو هغه «لاس» ته راوړنو «څخه دفاع وکړي چې مونږ په تیرو ۱۹ کلونو کې ترلاسه کړي دي.

لمړې غواړم دا خبره په ډاگه کړم چې په دوحه کې د سولې لپاره خبرې روانې دي نه د «لاس» ته راوړنو «څخه د دفاع خبرې. کوم کسان چې د سولې په داسې حساسو او لانجمنو خبرو کې ونډه اخلي بایدې دي چې لمړې د زړه له کومی سوله غوښتونکی او با دینته کسان وي، نخبه افغان او افغان پیژندونکی وي، د افغانستان د روانو لانجو او شخړو ریښې وپېژني. په دې هم وپوهیږي چې د دیموکراسۍ او امارت ترمنځ څه توپرونه یا گډې ریښې شته دي که نه، د اسلامي فقی او مدني قوانینو د اصولو سره پوره آشنا یې ولري او تر هر څه مهمه خبره دا چې د سولې، روغې جوړې د افغانی او مدني اصولو سره آشنا وي او په رښتیا سره د ولس د پوره اعتماد څخه برخورداره وي. دلته خدای دې نه کړي زه نه غواړم او ځانته دا حق هم نه ورکوم چې د سولې په غونډه کې د برخه والو کسانو په شخصیتونو باندې قضاوت وکړم. خو همدومره غواړم و وایم چې د کابل د ادارې د چارو مسئولین د دغه ډلگۍ د غړیو په نومولو کې د نوح (ع) د کښتۍ د سولېو د پرنسپ څخه کار اخیستی وي، نه د سولې د خبرو د پرنسپ څخه او په دی کار سره دوی په پوهه یا نابوهۍ سره په دوحه کې د بین الافغانی سولې د خبرو ماته مخکې د مخه پلان کړي وي. د دغه خبرو بله جړه دا ده چې دغه خبرې د هغه تړون لیک نه وروسته پیل کېږي چې د امریکې د متحده ایالتونو حکومت او د طالبانو ترمنځ لاسلیک شوي دي. په دغه تړون لیک کې په افغانستان کې د سولې د راتلو په اړه په مشخصه توگه کوم شرط نه دی ایښول شوی، بلکې همدومره ویل شوي دي چې د دغې جړې مشورې سر به افغانان په خپله خلاصوي.

اصلاً به په افغانستان کې د سولې د خبرو لپاره سمه لاره دا وای چې د افغانستان د لانجې درې گوني خواوې د امریکې متحده ایالتونه، طالبان او د کابل د ادارې د استازو ترمنځ په افغانستان کې د سولې په اړه خبرې شوی وای. دا چې امریکایانو ولی د دوحې د خبرو په لمړې پړاو کې د کابل حکومت یې برخې کړی دی، داسې گومان کېدای شی چې ښایي امریکایان دې نتیجې ته رسیدلي وي چې په کابل کې تش په نامه د دیموکراسۍ د نندارتون لوبغاړي ډیر پاتي راغلي او په خپل منځ کې سره دومره بې اتفاقه دي چې امریکایانو ښایي دا هوډ کړی وي چې د کابل د ادارې سره د دغې لوبې د دوام څخه لاس واخلي، مخکې له دې چې دغه لوبه د دوی له کنترول څخه وځي. همدارنگه امریکایان او ناتو به دې پریکړې ته رسیدلی وي چې خپل پوځی ځواکونه له افغانستان څخه وباسی او د امریکې په متحده ایالتونو کې د جمهوري ریاست په څوځۍ کې بدلون به په دې موضوع باندې کومه بنیادي اغیزه و نه کړي.

د ۲۰۲۰ میلادي کال د فبرورۍ د میاشتي د ۲۹ نيتي په کوم تړون لیک کې چې د امریکایانو او طالبانو ترمنځ لاسلیک شوی دی په دې اړه کومه ژمنه نه ده شوې چې په افغانستان کې به هرو مرو سوله راځي، خو طالبان دغه تړون لیک د ځان لپاره یو ستر بری بولي، ځکه چې د دغه تړون لیک په بنیاد به کوم یرغل چې ۱۹ کاله د مخه بهرنی ځواکونه د میلادي کال د سپتمبر د میاشتي د ۱۱ نيتي د پېښې نه وروسته د هماغه کال د اکتوبر په میاشت کې په افغانستان ۲۰۰۱ باندې د امریکایانو او د دوی د متحدینو د یرغل په نتیجه کې طالبان د ځواک له مسنده څخه راپرزول شوي وو، دوی

یعنی طالبانو د خپل ۱۹ کلن مقاومت په نتیجه کې امریکایان د سولې خبرو ته را ښکلي او د ۱۸ میاشتنيو خبرو په ترڅ کې په ډاډه زړه طالبان په خپل دريځ ولاړ پاتې شوي دي. تر اوسه د بین الافغانی خبرو په مقدماتی بهیر کې چې کوم گامونه اخیستل شوي دي د طالبانو شرطونه دي. د مثال په توگه د بنديانو خوشي کېدل، د کابل د ادارې سره د مخامخ خبرو نه منل او یا د طالبانو وروستی غوښتنه چې د خبرو بنیاد به په هغه تړون لیک ولاړ وي چې طالبانو د امریکایانو سره لاسلیک کړی دی. خو برعکس د افغانستان رژیم په دغه خبرو کې بی ساری ضعیف دريځ لری او په کابل کې سیاسي لوبغاړي په ناهیلې توگه په خپل منځ کې سره یې اتفاقه دي.

دا چې د افغانستان راتلونکې به څوک په لاس کې ولري، د دې پوښتنې ځواب به په دې لیکنه کې مخکې له وخته وي، خو امریکایان له افغانستان څخه د خپلو پوځي ځواکونو په ایستلو سره د کابل اداره هم په پوځي ډگر او هم په دوحه کې د سولې په خبرو کې ښايي یوازې پریردي.

دا چې طالبان به ترکومه ځایه پورې دا درایت او توانمندي ولري چې په افغانستان کې د ولس د غوښتنو او دلچسپو استازیتوب وکړي او د ځواک د تثبی د منځ ته راتلو په صورت کې د هغه جبران وشي کړی، تر اوسه دوی له یو لړ کليشوي ویناو څخه نور څه ملت ته نه دي وړاندې کړي. خو ولس ته د یوې بشپړې روښانه طرحې او تگلارې د وړاندې کولو څخه پرته دوی د ۱۹۹۴ میلادي کال په څیر به ملت دوی په خپل غیر کې ونه مني.

په افغانستان کې د هغه جمهوري نظام د نه بریالیتوب په هکله د هند د فقید لمړی وزیر جواهر لعل نهرو څخه چې په یو لیک کې یې خپلې لور اندیرا گاندي ته لیکلې نقل قول وکړم: «جواهر لعل نهرو په افغانستان کې د امان الله خان د نه بریالیتوب په اړوند لیکي چې دوه کاره ډیر آسان دي یو د هغه چا په هکله نظر چې په خپلو چارو کې یې بریالیتوب تر «لاسه کړی وي او بل د هغه کسانو اشتباهاتو ته گوته نیول چې په خپلو چارو کې پاتې راغلي وي».

د افغانستان اسلامي جمهوریت «چې طرحه یې د ۲۰۰۱ میلادي کال د دسمبر د میاشتی په ۵ نیټه د المان د بن د ښار د پترسبرگ په ودانۍ کې د ۲۸ افغانانو په گډون چې اصلي سیاسي لوبغاړي یې امریکایان او د افغانانو په ډله کې د «شمال د جبهي «غږې وو، جوړه شوې. په دغه طرحه کې د افغانستان ولس ته د سولې او دیموکراسۍ، د هیواد د بیرته رغونې، د یو نوي اساسی قانون د جوړولو، د مطبوعاتو او گوندونو د جوړولو آزادي او تر ټولو مهمه د ولس لپاره د یو اقتصادي رفاه د راتلو ژمنه شوې وه. دا چې دغه پروگرام به څنګه او په کومې بودجې سره عملي کېږي په تېرو څه کم دوو لسیزو کې هغه هیوادونو چې د امریکایانو سره په گډه افغانستان ته خپل پوځونه استولی وو که هغه د ناتو غړي دي یا نه دي د افغانستان د بیا رغونې، ټاکنو، او د دولت د عادي بودجې د تمویل لپاره پیسې ورکړي چې د دغه مرستو مجموعي اندازه د امریکایانو د مرستو څخه پرته څه نا څه ۶۰ ملیاردو ډالرو ته رسیږي.

لکه څنګه چې امریکایي مقامات وايي یوازې دوی د افغانستان د بیرته رغونې لپاره ۱۳۵ ملیارده ډالره ورکړي دي.

یا د افغانستان لپاره د Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) د امریکي د ځانګړي عمومي پلټونکي سازمان په یوه رپوټ کې ویل کېږي چې سیګار تر اوسه د افغانستان لپاره د مجموعي مرستو له جملې څخه د ۶۳ ملیاردو ډالرو په اندازه د مرستو پلټنه کړې ده چې د دغه پیسو له جملې څخه ۱۹ ملیارده ډالره حیف او میل شوي دي.

د دغه ټولو بهرنیو مرستو او لاسنیو سره سره د افغانستان وضع د نړۍ د جوامعو په قطار کې بدترین حالت لري او ورځ په ورځ له بد څخه بتریري. د افغانستان د ټولنی نیمايي وګړي په هر اړخیزه توګه په فقر او ناچارۍ کې شپي ورځي تیروي، د وروستیو احصائیوي رپوټونو پر بنسټ په افغانستان کې په سلو کې ۵۲ وګړي د فقر او ناچارۍ ژوند تیروي. ډوډۍ کارو کور د افغانستان د وګړو ستره ستونزه ده. هر کال د کار په بازار کې لږ ترلږه ۴۰۰ زره ځوانان ور زیاتیري. همدا اوس د احصائیوي ارقامو له مخې ۹ ملیونه وګړي چې د کار کولو وړتیا لري وزگار ګرځي. د انديښنې وړ خبره دا ده چې په اصطلاح «د ملي وحدت حکومت» په منځ ته راتلو سره د وزگارانو شمیر زیات شوی دی.

افغان ځوانان د خپلې راتلونکې په اړه سخت ناهیلې دي او همدا علت دی چې دوی خپل ژوند په خطر کې اچوي او په غیر قانوني مهاجرتونو لاس پورې کوي. له بله پلوه وزگارې په هیواد کې د نامشروع کارونو اساسی علت بلل کېږي. ستر جنایتونه لکه غلاوې، انسان وژني، برمه نیول، د قطاع الطریقي شنیع اعمال او د ترهګرۍ بنیادي ریښې چې د فقر او وزگارۍ څخه اوبه اخلي، نو که د دغه بد بختیو او بد مرغیو لمن هرڅومره وڅیږو نه خلاصیږي، خو بیا هم د دغه هیواد مافیایي سیاسي لوبغاړي د خپلې دغې ۱۹ کلنې واکدارۍ په بهیر کې یوازې په اصطلاح د سګې یو مخ ویني او د خپلو «لاسته راوړنو» دست اوږدها «څخه خبرې کوي.

کومی لاس ته راوړني؟

دیموکراسی؟

که د دغه اصطلاح لنډ تعریف وکړو نو د دیموکراسۍ مانا به د ولس په ارادې سره د یو دولت جوړول، د قانون پلي کول یا حاکمیت او فردي شایسته سالاري وي. خو د کابل د ادارې دیموکراسی د جان کېږي او پومپيو په ارادې سره منځ ته راغلي حکومتونه، قانون ته غاړه نه ایښودل او د فردي شایسته سالاری په ځای قومي، ژبني او سیمه ییزو توپرونو را پارول دي.

د مطبوعاتو آزادي؟

د دې پر ځای چې د مطبوعاتو د آزادي څخه په اصطلاح د دولت د څلورم ځواک په توګه کار واخيستل شي او مطبوعات او رسني په هيواد کې د ولسواکي، ملي يووالي، سولي او ثبات په خدمت کې وي او د افکارو د آزادي په رڼا کې د دولت د درې ګونو ارګانونو چارې وڅاري، دوی قومي، ژبني او سيمه ييزو اختلافونو ته لمن وهي او تش په نامه د افکارو د آزادي تر سيوري لاندې غلط او غرض آلوده معلومات خپروي او تر هغه بريده افراط کوي چې په عامه افکارو او اذهانو کې د هيواد ملي هويت او ملي شخصيتونو کارنامې تر سوال لاندې راولي يا د استدلال او ژورو څپړنو څخه پرته جعلي اتلان جوړوي او داسې نورې بي خونده خپروني يا «ټوکي ټکالي» چې په تيره بيا د هيواد ځوان نسل يې لارې کوي. د مطبوعاتو او افکارو آزادي؟ هو خو نه هغه څه چې نن ورځ د هيواد په مطبوعاتو او رسنيو کې د افکارو د آزادي په نامه لاس ته راوړني «بلل کېږي»

ښوونه او روزنه او د هيواد اقتصادي تګلاره؟

دا دوه ډيرې حياتي مسئلې دي او ښه به وي چې په يوه بله ليکنه کې پرې يو څه ژور بحث وکړو. خو د ښوونې او روزنې په برخه کې د افغان نامتو ليکوال علامه گل پاچا الفت يوه جمله را په ياد شو چې وايي هرڅه چې له مونږ څخه اخلي واخلې، خو زمونږ نخبه مغزونه را څخه مه اخلي. «نن ورځ زمونږ د هيواد لويه فاجعه» همدا ده چې له هيواد څخه بهر زمونږ کارپوه او نخبه کسان، زمونږ بشري پانګې په ډله ييزه توګه له هيواد څخه وځي. په ابو احصائيو رپوټ کې ويل کېږي چې يوازې په سلو ۵۰ افغان ميرمنې غواړي له هيواد څخه و وځي دلته مې يوه لنډه ټوکه را په ياد شو چې غواړم ليکنه په همدې ټوکه سره پای ته ورسوم وايي چې: يوه شپه د ملانصرالدين کور ته غله ورغلل. ملا له خپلې کډې سره ویده وه. د دواړو پام شو چې غله راغلي دي، خو ملا و ويل چې پريږده څه به وکړي. غلو چې هرڅومره هاخوا دې خوا وکتل نو څه يې پيدا نه کړل. يو غل وړی شوی وه او دسترخوان ته يې پام شو. غوښتل يې چې گوله ډوډۍ وخورې، خو په دسترخوان کې يوه گوله ډوډۍ هم نه وه. په همدې شيبه کې د ملا ښځې ته خندا ورغله. غله ورته و ويل

!خانده خانده چې ډير ښه کور دې کړی دی